

ASHLEY ELSTON

10 cites
à cegues

ASHLEY ELSTON

10 CITES A CEGUES

Traducció de M. Dolors Ventós

Fanbooks

Títol original: *10 Blind Dates*

© Ashley Elston, 2019

© de la traducció: M. Dolors Ventós, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: novembre del 2020

ISBN: 978-84-18327-17-9

Dipòsit legal: B. 17.795-2020

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro

(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Divendres, 18 de desembre

—N'estàs segura, que no vols venir amb nosaltres?

La mare s'aboca per la finestra del passatger i em fa una gran abraçada per desena vegada en deu minuts. El seu to de súplica em comença a fer efecte. Estic a dos dits de la primera alenada de llibertat que he conegut mai, però també estic a pocs segons d'enfonsar-me i saltar al seient del darrere. Li torno l'abraçada, més estreta que de costum.

El pare s'inclina cap endavant, amb la cara il·luminada per la tènue llum blau clar del tauler del cotxe.

—Sophie, ens sap molt de greu deixar-te aquí durant les festes de Nadal. Qui comprovarà que facis bé les marques de forquilla a les galetes de mantega de cacauet? No sé si em puc refiar que te'n surtis tota sola.

Em poso a riure i acoto el cap.

—Oh, i tant que sí! Ja hi pots comptar! —Em costa molt acomiadar-me'n, però no penso aguantar una setmana i mitja a ca la Margot contemplant extremitats inflades.

Els pares se'n van a Breaux Bridge, un poblet del sud de Louisiana que és a unes quatre hores amb cotxe, per estar-se amb la meva germana i el seu marit. A la Margot li falten sis setmanes per tenir el seu primer fill, i se li ha produït una preeclàmpsia superposada —aneu a saber què vol dir això!—. L'únic que sé és que els peus se li han inflat horrosament. I ho sé perquè la Margot, que s'avorreix com una

ostra fent repòs al llit, es dedica a enviar-me'n fotos des de tots els angles possibles.

—No estaré sola —els dic—. Hi ha la Nonna i l'Avi, i vint-i-cinc parents més que em faran companyia.

El pare gira els ulls en blanc i murmura:

—No sé per què han de venir tots alhora i estar-se tots junts en una sola casa.

La mare li clava un cop de colze a les costelles. El nombre de parents de la nostra família no és cap broma. A la de la mare són vuit germans i la majoria tenen una colla de fills. La casa dels meus avis sempre és plena de gent, però durant les vacances allò ja sembla l'Estació Central. Els llits i els llocs a taula es distribueixen per edats; quan els meus cosins i jo érem més petits ens passàvem la vigília de Nadal enxubats com sardines en una màrrega al terra de l'estudi i a cada àpat havies de fer equilibris per mantenir el plat i el got de plàstic a la falda.

—Segur que no t'estimes més anar a ca la Lisa? A casa seva hi haurà més tranquil·litat —em tempta la mare.

—Seguríssima. M'estaré molt bé a ca la Nonna i l'Avi.

És clar que hi hauria *molta* més tranquil·litat a ca la tieta Lisa. És la germana bessona de la mare, tres minuts més gran, però em controla tan de prop com la mare. I no és el que vull. Ara necessito una mica de llibertat. I també passar estones a soles amb en Griffin. I d'això en gastes poc quan vius en un poblet i el teu pare és el cap de policia.

—D'acord. El papa i jo tornarem per la festa d'aniversari de la Nonna, a la tarda. I llavors obrirem els regals. —La mare es belluga nerviosament al seient del davant, no té clar això d'haver de marxar—. Si els consogres no hi fossin, no caldria que hi anéssim nosaltres. Ja saps que la mare d'en Brad es dedica a reordenar la cuina de la Margot i a canviar els mobles de lloc. No vull que la Margot pateixi pensant què fa aquella dona mentre ella està confinada al llit.

—Déu nos en guard, que els *seus* pares cuidin la *teva* filla —li dic en broma. La mare és superprotectora amb els seus fills. La Margot només va haver d'esmentar que els pares del seu marit hi anaven i la mare ja va començar a fer les maletes.

—Ens podríem esperar i marxar demà al matí —suggerix la mare al pare.

El pare ja fa que no amb el cap abans que acabi la frase.

—Trigarem menys si conduïm de nit. Demà és *el* dissabte abans de Nadal. Les carreteres seran un malson. —Es torna a inclinar cap endavant i les nostres mirades es troben—. Agafa les coses i ves de pet a cal's avis. Truca'ls per avisar-los que hi vas.

El pare és així, tot eficiència. És la primera vegada que serà fora de la comissaria més d'uns quants dies.

—Ho faré. —Faig una altra abraçada a la mare i bufo un petó al pare. I se'n van.

La resplendor dels llums vermells posteriors del SUV dels pares desapareix carretera avall, i m'inunda una cascada d'emocions —sento una gran expectació, però també una opressió al pit. M'esforço per desfer-me'n—. No és que no vulgui estar amb ells —només de pensar que el matí de Nadal em llevaré sense els pares se'm fa un nus a l'estómac—, però no em puc passar totes les vacances atrapada al piset de la Margot i en Brad.

El primer que faig quan torno a la meva habitació és trucar a la Nonna per dir-li que seré a casa seva d'aquí unes quantes hores. Està distreta, sento de fons la veu dels clients del seu centre de jardineria, que parlen a crits, i m'imagino que només sent una paraula de cada tres que li dic.

—Condueix amb compte, xata —em diu. I abans que pengi encara sento com crida el preu de les ponsèties a en Randy, que és a l'hivernacle, i reprimeixo una rialleta.

Són les sis, i de Minden a Shreveport, on viuen els avis i la resta de la família, el trajecte és molt curt. La Nonna no em buscarà abans de les deu.

Quatre hores fabuloses per a mi sola.

M'estiro al llit i contemplo com gira lentament el ventilador del sostre. Encara que ja tinc disset anys, als pares no els agrada que em quedi sola a casa. I les poques vegades que m'hi quedo, sempre hi ha una desfilada d'agents de policia que passen per casa «*per comprovar que tot vagi bé*». És patètic!

Palpo el llit buscant el mòbil i truco a en Griffin per dir-li on seré, però després de vuit *rings* em surt la bústia de veu. Li envio un missatge i espero que surtin els dos puntets. No li havia dit que provaria de convèncer els pares perquè em deixessin quedar, perquè no tinguéssim tots dos una decepció si no em sortia bé la jugada.

Contemplo la pantalleta en blanc uns segons més i després llanço el mòbil damunt del llit i m'assec a l'escriptori. Hi ha tubs de maquillatge, llapis de colors i pintaungles escampats per tota la superfície. Gairebé cada centímetre del tauler de notes que hi ha penjat a la paret del davant està cobert amb fitxes per a cada universitat on em podria matricular. Hi ha una llista amb un codi de colors segons els pros (verd) i els contres (vermell) a cada fitxa, i també tinc apuntat tot el que cal per matricular-se en cada universitat. En algunes hi ha una marca verda gruixuda, que vol dir que compleixo tots els requisits i que m'han acceptat, però de la majoria encara n'espero una resposta. Jo en dic el Tauler de la Inspiració i la mare en diu el Tauler de les Obsessions.

Dirigeixo la mirada a la primera fitxa que hi vaig clavar quan vaig començar segon de batxillerat: la de la Universitat de Louisiana, la LSU. Temps era temps, em pensava que era l'única universitat que penjaria al tauler. Però després em vaig adonar que havia d'ampliar el ventall d'opcions.

Sona el mòbil i miro cap al llit. És una nota d'algú a qui li ha agradat el meu últim post —no és una resposta d'en Griffin.

Dono un cop d'ull a les fitxes en blanc que tinc amuntegades a l'escriptori i, durant mig segon, rumio la possibilitat de fer una llista per a en Griffin. Fa més d'un any que sortim i, normalment, el nostre gran focus d'interès és la universitat, però ara, amb dues setmanes de vacances i sense haver de preocupar-nos per treballs o exàmens, la idea d'estar a soles amb ell és d'allò més emocionant. Encara que ens ho agafem amb calma, seria mentida si digués que no he pensat que la nostra relació hauria de passar al següent nivell.

Verd: Fa un any que sortim.

Hem acabat l'institut i estem a punt de fer els divuit.

Vermell: Encara no li he dit «t'estimo».

No sé si estic preparada per dir-li «t'estimo».

La mare tindria un atac si veiés aquesta llista penjada, per tant reprimeixo la temptació.

Torna a sonar el mòbil. El cor em fa un bot quan veig la icona del missatge, però quan obro la pantalla veig una altra foto de la Margot.

Me la miro uns minuts. Li haurien d'amagar el mòbil.

JO: ?????? Què és això???

MARGOT: Un primer pla dels meus dits dels peus. Hi ha zero espai entremig. No els puc bellugar ni separar. Semblen salsitxetes.

JO: I què passa si no tornen a ser normals?? I si et quedes amb uns dits com salsitxes per sempre més? I si no pots tornar a portar xanquetes perquè no t'hi cap la tira de goma entre els dits? Amb aquests peus humiliaràs el teu fill.

MARGOT: En fi, val més que les salsitxes siguin els dits dels peus i no els de les mans. Potser hauré de dur aquelles sabates ortopèdiques tan lletges com les que portava la tieta Toby.

JO: Les podries customitzar. I escriure el teu nom amb pintura comestible a cada costat. Serien una cucada de sabates per a dits de salsitxa.

MARGOT: Ara m'has fet venir ganes de menjar salsitxes.

JO: Ets repel·lent. I m'has traumatitzat per a tota la vida. No em quedaré embarassada per por dels peus de salsitxa i les sabates ortopèdiques customitzades.

Al cap d'uns minuts m'envia un altre missatge.

MARGOT: La mama m'ha enviat un missatge per dir-me que no vens!!! Es pot saber per què, Sophie?!! Tu m'havies de salvar de l'estira-i-arronsa entre la mama i la Gwen. Ja saps com les gasten aquest parell quan s'ajunten!!

JO: Estàs sola davant del perill. Espero que es barallin per decidir qui et renta el borboll entre els dits de salsitxa. Potser hauran de fer servir fil dental.

MARGOT: No la superaré mai, aquesta imatge mental. Et maleeixo amb uns dits de salsitxa per a tota la resta de la teva vida!

JO: Vindré quan neixi la criatura.

MARGOT: M'ho promets??

JO: T'ho prometo.

MARGOT: Ja ha vingut en Griffin?

JO: No n'has de fer res.

MARGOT: Deixa-ho córrer. No, espera... no ho deixis córrer.

JO: Ha! Ha! Ha!

Repasso totes les xarxes socials per fer temps mentre espero que en Griffin em truqui. Al final sona el mòbil i em surt el seu nom a la pantalleta. No reprimeixo el somriure que se'm dibuixa a la cara.

—Ei! —crida per damunt de la música a tot volum i el soroll de fons.

—Ei! On ets? —li pregunto.

—A casa d'en Matt.

Ja he vist uns quants posts de gent que és al pavelló de la piscina d'en Matt; també n'hi havia de l'Addie, la meva millor amiga des de primària.

—Ja vas de camí a ca la Margot? —em pregunta.

—Canvi de plans. M'estaré amb la Nonna i l'Avi. Però hi aniré d'aquí unes quantes hores.

—Què? Amb prou feines et sento! —em diu en veu alta.

—Canvi de plans! —crido—. Em quedo!

Sento el ritme constant d'un baix però no sé quina cançó sona.

—Em costa de creure que el teu pare no t'hagi obligat a anar-hi —em diu.

—Sí, ja. Vols venir aquí? O vinc jo a casa d'en Matt?

Un moment de silenci abans de respondre:

—Vine a casa d'en Matt. Tota la colla és aquí.

Sento una fiblada de decepció.

—Entesos, vinc de seguida —li responc, i penjo.

A casa d'en Matt hi ha molta més penya que no em pensava. Avui ha estat l'últim dia de classe abans de les vacances i sembla que tothom ho vulgui celebrar. Hi deu haver milions de llumets penjats a les parets de casa seva i també dels arbres i arbustos. Deuen haver cobert amb llums qual-sevol cosa que s'estigués quieta massa estona.

La majoria van amb samarreta i pantalons curts, i tot i la decoració em costa sentir-me alegre. No semblen vacances d'hivern si has d'espantar mosquits. El clima de Louisiana és un fàstic.

Aparco el cotxe quatre cases més enllà, al lloc que he trobat més a la vora. Des d'aquesta distància ja sento el ritme potent d'un baix que prové del jardí d'en Matt. No m'estranyaria gens que els veïns avisessin la policia d'aquí una hora. Espero que llavors ja haurem marxat; no sabia com explicar per què soc aquí en lloc d'estar de camí a cals avis quan, inevitablement, un dels seus agents truqui al pare.

Quan arribo a casa d'en Matt, veig un noi i una noia asseguts a la gespa que hi ha al costat de l'entrada de cotxes; sembla que es barallin. Normalment els drames no comencen tan d'hora. Quan em veuen, callen, i jo apresso el pas per deixar-los en la intimitat. Seguint la música, em dirigeixo a la part del darrere, on hi ha la piscina. Quan vaig per tombar la cantonada del pavelló, noto que m'agafen del braç.

I una abraçada brutal em deixa sense respiració.

—Em pensava que no venies! —exclama l'Addie tan fort que molta gent es gira per mirar-nos.

—He convençut els pares perquè se n'anessin sense mi..., t'ho pots creure?

—No! T'estaràs a ca la Nonna? —Fa una ganyota de disgust—. Tot i així no ens veurem gaire.

Faig una rialla.

—És clar que sí! Tinc un pla. La Nonna estarà tan enfeïnada durant el dia que no s'adonarà que no hi soc. I jo vindré aquí per estar amb vosaltres.

—Els teus pares allucinaran si ho saben. Haurem d'amagar el teu cotxe. —L'Addie no para de fer saltirons—. Ah, i vine amb l'Olivia. Fa segles que no la veig.

Assenteixo, encara que dubto molt que vulgui venir amb mi. L'Olivia és una de les meves moltes cosines i filla de la tieta Lisa, la bessona de la mare. Ens portem dos mesos i de petites érem superíntimes, però els dos últims anys no ens hem vist gaire.

—L'Olivia ajuda la Nonna al centre de jardineria. No sé si se'n podrà escapar.

A l'Addie li brillen els ulls i m'arrossega cap al pavelló de la piscina.

—Ens haurem d'empescar la manera de rescatar-la de la botiga.

—Que has vist en Griffin? —li pregunto per canviar de tema i no parlar de l'Olivia.

—Encara no, però en Danny i jo acabem d'arribar. Potser és allà dins —em diu indicant el pavelló de la piscina—. Vols una birra?

—No, que aviat hauré de conduir per anar a ca la Nonna. Ja buscaré una ampolla d'aigua —li dic quan ens separem.

L'Addie va cap al barril de cervesa que hi ha amagat entre els arbustos i jo m'obro pas enmig de la gentada. La música està tan forta que, un cop a dins, la primera gent amb qui parlo no em pot sentir.

Al final puc travessar la sala i em trobo amb uns amics d'en Griffin.

—Sophie! Com va això? —crida en Chris, i prova d'abraçar-me. Ja va amb samarreta i calçotets.

Allargo el braç per mantenir-lo a una distància segura. En Chris és el que sempre acaba a un pèl de quedar-se en pilotes a les festes. Al ball de Halloween de l'institut, va venir vestit de cowboy, però a última hora de la nit l'únic que duia de la disfressa eren els camals de cuir que li tapaven la part de davant dels bòxers. Va estar una setmana castigat per exhibicionista.

—Anar fent. On és en Griffin? —li pregunto, i em tomo per donar un cop d'ull a la sala.

En Chris assenyala cap enrere.

—Allà al darrere. Ha anat a buscar una birra.

Faig que sí amb el cap i me n'escapo. Costa molt avançar enmig de la multitud, però al final entreveig en Griffin que entra a la cuineta que hi ha a la part de darrere del pavelló de la piscina. Trigo cinc minuts a arribar-hi, perquè m'he ficat sense voler en una rotllana de ball i en Josh Peters no em deixa anar fins que no m'ha fet giravoltar unes quantes vegades. Quan estic a punt d'entrar a la cuina, on la música sona una mica més fluixa, sento en Griffin que diu: «La Sophie ve cap aquí».

No són les paraules el que em fan aturar, sinó la manera de dir-les. Sembla decebut.

En Parker, un dels millors amics d'en Griffin, treu dues birres de la nevera, no es fixen que soc al llindar de la porta.

—Que no se n'anava a ca la seva germana? —pregunta en Parker.

En Griffin acota el cap.

—Sí. Però ja no.

Sembla que li rebenti que m'hagi quedat, com si li hagués aixafat les vacances. En la veu li noto aquesta sensació tan horrible que tens quan esperes una cosa amb tanta ànsia que no hi caps a la pell i, de sobte, et quedes amb un pam de nas. És el que vaig sentir jo quan em pensava que no podria passar les vacances aquí.

La seva veu ha sonat així quan li he dit que vindria.

Es pot saber què passa?

En Griffin va per girar-se i jo m'esmunyo a la cantonada. Per què m'amago? Hi hauria d'entrar feta una fúria, exigint explicacions. Però m'he quedat glaçada. Compto fins a cinc i, a poc a poc torno a mirar dins de la cuina.

—Ja deu estar a punt d'arribar —diu, però no es mou de lloc.

En Parker obre una de les birres i l'hi dona a en Griffin. En Griffin en fa un glop llarg.

—I quina pega hi ha? —li pregunta en Parker. És evident que ell també ha notat la seva decepció.

En Griffin s'arronsa d'espatlles.

—Ara quedaré com un idiota, però m'alegrava que marxés. Hauria sigut una mena de període de prova per saber com em sentiria si talléssim.

El cor em va a cent.

—Vols tallar amb ella? —li pregunta en Parker, i fa un altre glop de birra.

En Griffin torna a arronsar les espatlles. Tinc unes ganes tremendes de posar-me a cridar.

—Em penso que sí.

Faig un esbufec. En Parker i en Griffin es giren cap a la porta. En Parker fa uns ulls com unes taronges, em mira a mi, després a en Griffin i després em torna a mirar a mi.

Per un instant en Griffin té el dubte de si he sentit el que deien. Però la meva expressió deixa ben clar que sí.

Em giro fent tentines i topo amb la paret abans de fugir.

He de tocar el dos. No el puc mirar. No vull ser aquí.

—Sophie! —En Griffin em segueix, però l'esquivo i corro cap a la porta. Em fa por no tenir temps de sortir abans que em comencin a caure les llàgrimes.

L'Addie em veu la cara i avança com un tanc per entremig de la gent que balla i m'arrossega fora del pavelló de la piscina.

—Què ha passat? —em pregunta quan som a l'altre costat de la piscina.

Em desplomo a terra i l'hi aboco tot.

—Que idiota! —diu l'Addie. I es gira com si el volgués anar a buscar.

—Ajuda'm a sortir d'aquí, sisplau —li suplico.

Es torna a girar cap a mi.

—És clar. Anem!

L'Addie m'ajuda a aixecar-me de terra i ens esmunyim pel jardí. Les llàgrimes ja em regalimen galtes avall i no faig res per aturar-les.

Tinc el cor destrossat.

Més que destrossat.

Polvoritzat.

Vol tallar amb mi.

—No me'l crec —murmura l'Addie entre dents—. *Ell vol tallar amb tu?* I ara! La sort que té de sortir amb tu!

No tinc paraules per respondre-li. No sé si en tindrè mai.

Quan arribem a l'entrada de cotxes, veiem en Griffin, que baixa corrent, escanejant el carrer.

—No em veig amb cor de parlar-hi —li dic amb la veu esquerdada.

L'Addie fa que sí i m'empeny cap a les ombres abans d'enfrontar-se amb ell.

—Ara no —li diu—. No vol parlar amb tu.

Un llum penjat al ràfec de la casa il·lumina la cara d'en Griffin. Té una expressió horrible.

Fa cara de culpable, però els seus ulls també reflecteixen tristesa.

—Sisplau, Addie. Necessito parlar amb ella. —Mira cap al racó fosc on m'amago—. Sisplau, Sophie. Parla'm. Deixa'm explicar-t'ho. No volia que la cosa anés així.

Faig un pas enrere, no vull tenir-lo a prop..., no vull escoltar les seves excuses. Corro per darrere d'una filera d'azalees en direcció al jardí del davant, ensopego a cada pas, i provo de mantenir la distància entre nosaltres.

Espero que en Griffin no em segueixi. Una petita part de mi voldria agafar tot el que he sentit com si fos un drap i rebregar-ho fins que es converteixi en una cosa que no em faci mal. Però continuo sentint la nota de decepció en la

seva veu. No importa què em digui: no em volia veure. No volia ser aquí amb mi.

Arribo al cotxe feta una merda. Sento passos a la vorera, per darrere meu, i em dispoço a enfrontar-m'hi.

—Sisplau, Sophie, parla amb mi! —em diu suplicant en Griffin.

Estic de cara al cotxe. És darrere meu, i l'Addie darrere seu.

Amb la boca serrada li aboco:

—Estava tan contenta perquè els pares m'havien deixat quedar, que l'únic que pensava era que seria molt divertit estar a soles amb tu. Només tu i jo. Me'n moria de ganes. Però tu vols fer una pausa. De mi. Oi? Era això el que volies?

Em posa la mà a l'espatlla, amb delicadesa, i em diu:

—Gira't i parlem.

Me l'espolso.

—No és això el que vols?

Noto que s'esforça per buscar les paraules.

—No sé què vull, Sophie. Estic fet un embolic. La nostra relació s'ha tornat massa seriosa. És l'últim curs de l'institut. Se suposa que ens ho hem de passar bé!

Em giro d'una revolada.

—Entesos, t'ho posaré fàcil. Vols una pausa? Doncs ja la tens, i per sempre! S'ha acabat!

Em vol tocar però l'esquivo. Sembla frenètic, i no puc evitar pensar que és per com ha anat la cosa. No ha pogut fer el seu període de prova.

—Espera't, Sophie. Parlem-ne, sisplau! Jo t'estimo. De debò.

Les seves paraules són com un cop de puny. M'he passat mesos esperant, desitjant que m'ho digués.

No puc aguantar.

No em puc quedar aquí.

—Queda't i en parlem, sisplau —em suplica en Griffin, però jo em giro i entro al cotxe.

En Griffin recula cap a la vorera quan l'engego i l'Addie ve corrents cap a la finestra.

—Conduiré jo!

Li faig un somriure dèbil.

—Estic bé. Et truco més tard, eh? T'estimo molt.

S'aboca per la finestra i em fa una abraçada ràpida.

—Jo també t'estimo.

Per sort, en Griffin manté les distàncies.

Al cap de pocs minuts ja circulo per la I-20 en direcció a Shreveport.

Arribo a ca la Nonna feta una merda. Em miro al retrovisor i de poc que no xisclo en veure la desconeguda amb el maquillatge desfet que mostra. Tinc el nas vermell, els ulls inflats, i em sembla que tinc mocs secs enganxats a la brusa.

Sort que gairebé tots els llums estan apagats, i hi ha una possibilitat que només hi siguin els avis. En aquesta casa no és gens estrany ensopegar amb cossos adormits al rebedor. Dels vuit fills que van tenir els avis, sis viuen aquí, a Shreveport, i quatre a unes quantes illes d'aquesta casa. Tot i que seria lògic pensar que se n'anessin a dormir a casa, no sempre és així. Però aquesta nit tot sembla tranquil.

Aparco el cotxe al carrer i agafo la bossa del seient del darrere, però així que arribo als esglaons de l'entrada m'enfonso. No hi puc entrar amb aquesta pinta. La Nonna trucarà als pares i s'enfadaran perquè no he vingut directament aquí. I també es disgustaran amb en Griffin. Se l'estimen. Encara que ens imposin unes normes al·lucinants, ja el tracten com si fos de la família.

Faig servir la trenca de coixí i m'assec als esglaons foscos per contemplar la lluna plena. Una gran part de mi voldria arraulir-se a la falda de la mare i plorar.

Un any. És el temps que he malgastat amb en Griffin. Tot un any!

Què m'ha passat per alt? Estàvem molt centrats en l'institut. Tots dos volíem estudiar una carrera a la universitat que elegíssim. Em pensava que tots dos érem feliços amb la nostra relació.

Però es veu que sortir amb mi no és *divertit*.

—Et penses passar tota la nit aquí fora, o entres i m'expliques què t'ha passat?

De poc que no caic de l'esglaó quan la cara de l'àvia se m'apareix davant de la meva.

—Nonna! —M'aixeco d'un bot i em llanço als seus braços, va d'un pèl que no rodolem per terra totes dues.

M'acaricia l'esquena. Torno a plorar a llàgrima viva.

—Au, va, passa a dins i explica-m'ho tot.

Entrem amb les mans agafades i anem de dret a la cuina. La seva cuina és el cor de la casa. És una habitació gran amb tot d'armariets i un taulell. Té una nevera gegant d'acer inoxidable coberta de fotos; si l'obro, veuré tots els prestatges farcits de menjar. Hi ha una filera de tamborets de bar al llarg de l'illa i una taula de fusta enorme davant de les finestres que donen a la casa del veí. I sempre hi ha un gerro amb flors al centre.

És l'habitació que més m'agrada de la casa.

La Nonna em porta cap a un tamboret i em dona un tall del pastís de xocolata més espectacular que he vist mai. Aquí no hi falten mai coses bones, i aquesta nit no tindrè cap decepció.

—No crec que ploris perquè el pare i la mare són fora, per tant m'imagino que és per aquell noi..., com es diu?

—Griffin —murmuro.

—Això, Griffin. Digue'm què ha passat.

Faig una pausa abans de fer un mos de pastís. La Nonna i jo sempre hem estat molt unides, però no hem parlat mai de la meva vida amorosa.

Nota la meva vacil·lació i em diu:

—He criat quatre filles. T'asseguro que he escoltat un munt de penes d'amor asseguda en aquesta taula.

Faig una rialleta tímida. La Nonna està orgullosa de la seva habilitat per adobar qualsevol trencadissa a la família —tant se val que el problema sigui gros o petit—. No pot fer-hi més.

Em serveix un got de llet, i miro com es mou per la cuina. D'aquí una setmana farà setanta-cinc anys, però no ho diria ningú, gràcies a la poca quantitat de cabells grisos i un règim rigorós per cuidar-se la pell. I encara és prou forta per carregar uns enormes sacs d'adob i de terra per als testos del planter, encara que l'Avi rondini.

Respiro fondo.

—T'he dit que era a ca l'Addie, però he anat a un altre lloc. Un amic feia una festa. I volia veure en Griffin abans de venir. Li volia donar una sorpresa, dir-li que seria aquí durant les vacances...

La Nonna alça les celles.

—Ui, ui, ui..., això rarament surt bé.

Ofego una rialla.

—Ja ho pots ben dir!

La Nonna se m'asseu al costat i queixala el seu tall de pastís mentre l'hi explico tot. Quan acabo em fa una frega a l'esquena i m'arrauleixo entre els seus braços.

—Reina meva, ara et sembla que això és la fi del món, però, creu-me, no ho és. És millor que sàpigues ara què sent en Griffin, així no perdràs més el temps amb ell.

M'allarga un tovalló i m'eixugo els ulls.

—És que jo em pensava que volíem el mateix.

—Les coses canvien constantment. Potser et pensaves que anàveu en la mateixa direcció, però t'equivocaves.

Quan m'acabo el tall de pastís, m'acompanya a l'habitació de convidats del pis de dalt.

—Aquesta habitació serà per a tu sola fins que tornin els teus pares. Demà m'ajudarà a la botiga. Treballant et distrauràs. I l'Olivia s'alegrarà de tenir companyia. No para de fer morros perquè els seus companys de classe estan de vacances i ella ha de treballar.

Deixo que la Nonna m'acotxi i m'aviciï com quan era una criatura. Ja no recordava que era tan agradable.

Em fa un petó al cap i em diu:

—Demà tot et semblarà millor.